

**Consiliul Superior al Magistraturii
Institutul Național al Magistraturii**

**Concurs de promovare a judecătorilor și procurorilor în funcții de execuție
16 septembrie 2018**

**PROCES-VERBAL
de motivare a soluțiilor contestațiilor la barem
pentru disciplina Drept procesual civil
25 septembrie 2018**

Întocmit de Subcomisia de mediere – Drept procesual civil cu privire la motivarea contestațiilor la baremul de notare și evaluare, în temeiul art. 14 alin. (3) din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a judecătorilor și procurorilor, referitoare la baremul stabilit pentru probele de tip grilă la materia Drept procesual civil.

Cu privire la întrebarea 22 G1 (30 G2, 28 G3, 28 G4) - Proba Teoretică - Curte de Apel, contestată de 19 candidați, **Subcomisia de mediere, cu majoritate, a hotărât admiterea contestațiilor care au vizat corectitudinea atât a variantei de răspuns A, cât și a variantei B. În temeiul art. 20 alin. (6) din Regulament, punctajul urmează a se acorda atât candidaților care au dat răspunsul A, cât și candidaților care au dat răspunsul B.**

Motivarea opiniei majoritare:

Soluția de admitere a contestațiilor a avut în vedere faptul că, deși grila a fost concepută ca vizând atacarea pe cale separată a încheierii prin care prima instanță a admis în principiu cererea de chemare în garanție formulată de către pârât, caz în care apelul ar fi avut caracter inadmisibil și ar fi fost incident art. 234 alin. (3) C. proc. civ., enunțul întrebării nu precizează dacă apelul a fost exercitat separat sau odată cu fondul.

În acest context, dacă s-ar considera că apelul a fost exercitat în mod separat este incident art. 234 alin. (3) C. proc. civ., fiind corectă varianta de răspuns B, în schimb dacă s-ar aprecia că apelul a fost exercitat odată cu fondul (indiferent dacă ar fi fost sau nu atacată și hotărârea finală), art. 234 alin. (3) C. proc. civ. nu mai este incident, domeniul său de aplicare fiind restrâns numai la existența unei chestiuni litigioase asupra admisibilității atacării *pe cale separată* a încheierii, fiind corectă varianta de răspuns A. Sintagma "*pe cale separată*" are în vedere promovarea căii de atac înainte de finalizarea judecării cauzei prin pronunțarea unei hotărâri judecătorești de dezinvestire, iar nu odată cu fondul.

Astfel, potrivit art. 234 alin. (3) C. proc. civ., în cazul în care se declară apel sau, după caz, recurs împotriva unei încheieri cu privire la care există o chestiune litigioasă asupra admisibilității atacării pe cale separată a încheierii, cererea de exercitare a căii de atac se înaintează instanței superioare împreună cu o copie de pe încheierea atacată, certificată de greșfa instanței; dacă instanța de control judiciar constată admisibilitatea căii de atac, va cere instanței care a pronunțat încheierea atacată să înainteze dosarul cauzei, în condițiile alin. (2).

În ipoteza atacării pe cale separată a încheierii de admitere în principiu a unei cereri de chemare în garanție, apelul are caracter inadmisibil, raportat la art. 74 alin. (2) cu trimitere la art. 64 alin. (3) C. proc. civ., astfel încât devine incident art. 234 alin. (3) C. proc. civ.

Rațiunea instituirii art. 234 alin. (3) C. proc. civ., și anume a înaintării către instanța superioară, într-o etapă inițială, doar a cererii de exercitare a căii de atac împreună cu o copie de pe încheierea atacată, certificată de greșea instanței, este aceea că promovarea unei căi de atac vădit inadmisibile să nu împietzeze asupra bunei desfășurări în continuare a procesului, lipsind instanța care a pronunțat încheierea de dosarul cauzei.

Pe de altă parte, potrivit art. 471 alin. (7) C. proc. civ., președintele sau persoana desemnată de acesta, după împlinirea termenului de apel pentru toate părțile, precum și a termenelor prevăzute la alin. (5) și (6), va înainta instanței de apel dosarul, împreună cu apelurile făcute, întâmpinarea, răspunsul la întâmpinare și dovezile de comunicare a acestor acte, potrivit alin. (5) și (6). Prin urmare, în ipoteza atacării odată cu fondul a încheierii respective, art. 234 alin. (3) C. proc. civ., care are un domeniu de aplicare limitat exclusiv la inadmisibilitatea căii de atac exercitate pe cale separată, nu mai este incident, devenind aplicabile dispozițiile art. 471 alin. (7) C. proc. civ.

În consecință, în lipsa indicării momentului exact la care soluția primei instanțe de admitere în principiu a cererii de chemare în garanție a fost atacată (separat sau odată cu fondul), devin corecte varianta de răspuns A, după caz, varianta de răspuns B.

În schimb, nu poate fi acceptat argumentul unora dintre contestatori în sensul că varianta de răspuns B nu poate fi corectă prin raportare la art. 74 alin. (2) coroborat cu art. 64 alin. (4) C. proc. civ., potrivit căruia dosarul se înaintează, în copie certificată pentru conformitate cu originalul, instanței competente să soluționeze calea de atac, întrucât acesta constituie un text legal de excepție, cu un domeniu de aplicare limitat exclusiv la ipoteza în care cererea de intervenție a fost respinsă în etapa admisibilității în principiu, neputând fi extins și la cazul în care aceasta a fost admisă.

Pentru același considerent, nu poate fi primită nici susținerea în sensul că varianta corectă de răspuns este doar varianta C, potrivit căreia dosarul se înaintează, în copie certificată pentru conformitate cu originalul, instanței competente să soluționeze calea de atac, cât timp enunțul întrebării indică faptul că obiectul căii de atac vizează încheierea prin care a fost admisă în principiu cererea de chemare în garanție, art. 64 alin. (4) C. proc. civ. vizând ipoteza atacării separate a încheierii de respingere ca inadmisibilă a cererii, motiv pentru care, constituind o excepție, nu poate fi extinsă aplicarea sa prin analogie.

Nu se poate accepta nici argumentarea în sensul că prin reglementarea căii de atac odată cu fondul pentru încheierea de admitere în principiu a cererii de chemare în garanție, art. 234 alin. (3) C. proc. civ. nu ar fi incident pentru considerentul inexistenței unei chestiuni litigioase cu privire la calea de atac, aceasta fiind în mod cert inadmisibilă și ca atare nu ar exista o "chestiune litigioasă asupra admisibilității atacării pe cale separată a încheierii". Sintagma menționată anterior nu are în vedere o chestiune discutabilă juridic (obiect de controversă), ci se referă la existența posibilității respingerii căii de atac exercitate separat ca inadmisibilă, posibilitate apreciată ca atare de către instanța care a pronunțat încheierea atacată, dar care nu poate anticipa în mod cert soluția ce va fi pronunțată în calea de atac, căci rezultatul unei proceduri judiciare nu poate fi cunoscut.

Motivarea opiniei minoritare:

Răspunsul menționat la lit. B este singurul corect, deoarece sunt incidente prevederile art. 234 alin. (3) C. proc. civ. Împrejurarea că, în enunțul întrebării, nu se face referire la exercitarea separată a apelului este lipsită de relevanță, întrucât se subînțelege acest lucru. Atât timp cât apelul a fost exercitat

împotriva încheierii de admitere în principiu a cererii de chemare în garanție, fără a se efectua alte precizări, este cert că singurul act atacat a fost încheierea respectivă, separat de hotărârea care s-ar pronunța sau care s-a pronunțat în cauză. Cât privește momentul la care a fost exercitată calea separată de atac împotriva încheierii de încuviințare în principiu a cererii de chemare în garanție, trebuie precizat că este lipsit de relevanță pentru că, în oricare situație, calea de atac este inadmisibilă, fiind exercitată separat, fără a se ataca hotărârea pronunțată în cauză. Or, textul art. 234 alin. (3) C. proc. civ. nu distinge în funcție de momentul la care se atacă cu apel o încheiere, în mod separat, fiind esențial că datele prezentate sunt suficiente pentru a constata inadmisibilitatea căii exercitate în ipoteza prezentată. Una dintre rațiunile stipulării acestui text legal este reprezentată de intenția legiuitorului de a nu îngreuna în mod nejustificat activitatea instanței de control judiciar prin înaintarea unor dosare care nu sunt necesare pentru ca aceasta să poată dispune în sensul inadmisibilității căii de atac exercitate. Desigur, instanța de control judiciar are posibilitatea de a solicita întregul dosar, dacă apreciază necesar, însă o atare posibilitate nu validează răspunsul de la lit. A, care se referă la trimiterea dosarului în întregime de către instanța a cărei încheiere s-a atacat în mod separat, fără ca datele speței să indice că s-ar fi atacat și hotărârea pronunțată sau că s-ar fi cerut întregul dosar de către instanța de control judiciar.

Cu privire la întrebarea 29 G1 (33 G2, 29 G3, 31 G4) - Proba Teoretică – Tribunal, contestată de 3 candidați, Subcomisia de mediere, cu majoritate, a hotărât admiterea contestațiilor care au vizat corectitudinea atât a variantei de răspuns A, cât și a variantei C. În temeiul art. 20 alin. (6) din Regulament, punctajul urmează a se acorda atât candidaților care au dat răspunsul A, cât și candidaților care au dat răspunsul C.

Motivarea opiniei majoritare:

Varianta de răspuns C este, alături de varianta de răspuns A, corectă, întrucât procedura de citare nu este legal îndeplinită în ipoteza în care *citația*, iar nu înștiințarea, a fost afișată la sediul părții, fiind, în acest context, lipsită de relevanță continuarea variantei de răspuns care ar fi calificat varianta ca fiind incorectă raportat la art. 158 alin. (1) C. proc. civ.

Astfel, din cuprinsul art. 163 C. proc. civ., indiferent de modalitatea de comunicare a citației, rezultă că aceasta nu mai este supusă afișării, soluție existentă anterior ca regulă în reglementarea Codului de procedură civilă din 1865, și menținută în actuala reglementare doar în anumite cazuri [de pildă, art. 167 alin. (2) C. proc. civ. – cazul citării pârâtului, persoană fizică, prin publicitate], varianta C de răspuns referindu-se însă la ipoteza generală în materie de citare a persoanei/entității juridice potrivit noului Cod de procedură civilă.

În schimb, argumentul unuia dintre contestatori în sensul că varianta de răspuns A nu este corectă, întrucât lipsa mențiunii din citația comunicată în cauzele urgente cu privire la scurtarea termenului de înmânare a citației nu ar reprezenta un motiv de nelegalitate a procedurii de citare în condițiile în care mențiunile obligatorii din citație care pot atrage sancțiunea nulității independent de existența unei vătămări sunt strict și limitativ prevăzute în art. 157 alin. (3) raportat la art. 157 alin. (1) lit. a), c), d), e) și k) C. proc. civ., nu este de natură să conducă la invalidarea variantei de răspuns.

Astfel, enunțul întrebării vizează nelegala îndeplinire a procedurii de citare, iar nu incidența sau nu a sancțiunii nulității acesteia, care, este adevărat, poate implica, în funcție de neregularitatea produsă, dovada existenței unei vătămări procesuale. O procedură de citare poate fi nelegal îndeplinită, însă sancțiunea nulității acesteia poate să nu intervină dacă nu a fost invocată în termen, dacă nu a fost probată vătămarea, dacă vătămarea a fost acoperită etc. Prin urmare, nu se poate echivala sintagma "procedură de citare nelegal îndeplinită" cu cea privind "nulitatea procedurii de citare".

În mod categoric, în varianta de răspuns A, procedura de citare nu a fost legal îndeplinită, fiind nesocotite prevederile art. 159 C. proc. civ., potrivit cărora citația (...), sub sancțiunea nulității, va fi înmănată părții cu cel puțin 5 zile înaintea termenului de judecată; în cazuri urgente (...), judecătorul poate dispune scurtarea termenului de înmânare a citației (...), despre aceasta făcându-se mențiune în citație (...). Împrejurarea că, în ipoteza dată, ar fi posibil ca sancțiunea nulității să nu fie dispusă de către instanță nu este de natură să schimbe concluzia că procedura de citare a fost nelegal îndeplinită.

Motivarea opiniei minoritare:

Răspunsul menționat la lit. C nu este corect, deoarece, în ipoteza indicată, procedura de citare a fost legal îndeplinită la sediul părții, iar nu la sediul procesual ales, atât timp cât nu s-a indicat persoana însărcinată cu primirea actelor de procedură, conform art. 158 alin. (1) C. proc. civ. Împrejurarea că în enunț se face referire la afișarea citației, iar nu a înștiințării, astfel cum prevede art. 163 alin. (3) C. proc. civ., este lipsită de relevanță întrucât întrebarea se referă la locul unde trebuie efectuată citarea, iar nu la actul care se afișează, în lipsa cutiei poștale. În plus, chiar în ipoteza afișării citației, iar nu a înștiințării, sunt aduse la cunoștința persoanei citate toate datele pentru a se putea concluziona că aceasta a fost legal citată pentru termenul de judecată, fiind certă cunoașterea tuturor elementelor pe care trebuie să le conțină înștiințarea.

Cu privire la **întrebarea 30 G1 (36 G2, 31 G3, 26 G4) - Proba Teoretică – Tribunal**, contestată de 6 candidați, **Subcomisia de mediere, cu majoritate, a hotărât admiterea contestațiilor și anularea întrebării. În temeiul art. 20 alin. (7) din Regulament, punctajul urmează a se acorda tuturor candidaților.**

Motivarea opiniei majoritare:

Deși întrebarea a fost concepută ca vizând cererea de intervenție voluntară principală, din enunțul întrebării a fost omis din eroare tipul intervenției voluntare în raport de care trebuia apreciată ca fiind corectă una dintre cele trei variante de răspuns, respectiv intervenție voluntară principală sau intervenție voluntară accesorie.

În contextul dat, cele trei variante de răspuns specificate în grila de examen sunt incorecte raportat la ambele tipuri de intervenție voluntară.

Astfel, atât intervenția voluntară principală, cât și cea accesorie pot fi primite în ipoteza rejudecării apelului după casare, raportat la art. 62 alin. (3), respectiv art. 63 alin. (2) C. proc. civ., motiv pentru care varianta de răspuns A este incorectă.

Niciuna dintre cele două cereri de intervenție voluntară nu implică pentru admisibilitate doar condiția referitoare la respectarea unui termen de formulare, ci și alte cerințe referitoare la exprimarea acordului expres al părților (pentru ipoteza cererii de intervenție voluntară principală), forma, obiectul, legătura cu cererea principală etc., motiv pentru care varianta de răspuns B este, de asemenea, incorectă.

Varianta de răspuns C este incorectă, întrucât cererea de intervenție voluntară accesorie poate fi primită și dacă nu există acordul expres al părților în măsura în care sunt realizate celelalte cerințe prevăzute de lege. Condiția acordului expres al părților este proprie exclusiv cererii de intervenție voluntară principală, raportat la art. 62 alin. (3) C. proc. civ., potrivit căruia, cu acordul expres al părților, intervenția principală se poate face și în instanța de apel.

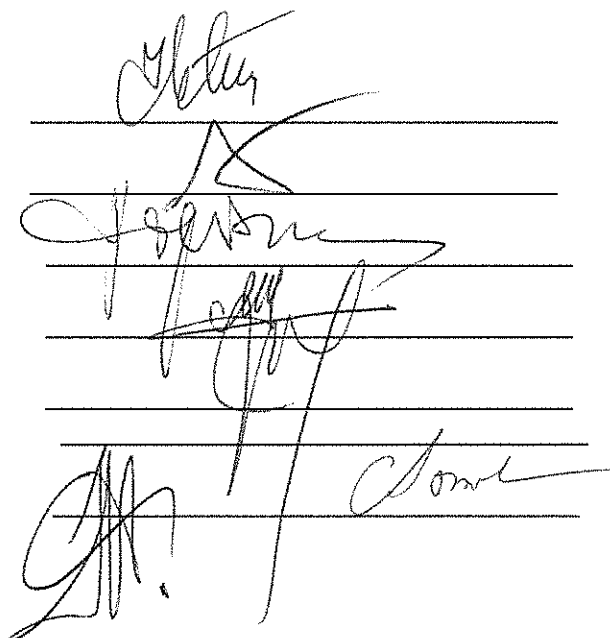
"*Dacă există acordul părților*" constituie în mod cert o propoziție circumstanțială condițională, ce exprimă o condiție sau o ipoteză de a cărei îndeplinire depinde realizarea acțiunii din regenta "*În*

ipoteza rejudecării apelului, cererea de intervenție voluntară poate fi primită", "dacă" (conjunție subordonatoare) fiind un element de relație caracteristic pentru introducerea unei propoziții circumstanțiale condiționale.

Motivarea opiniei minoritare:

În opinia minoritară, răspunsul menționat la lit. C este corect, deoarece existența acordului expres al părților face posibilă primirea cererii de intervenție principală în apel și nu împiedică primirea cererii de intervenție accesorie în aceeași fază procesuală. Conjunția „dacă” are principalul rol de a enunța o ipoteză, o supoziție, iar nu o condiție. Pentru a fi acceptat sensul de condiție ar trebui ca „dacă” să fie precedat de „doar” sau „numai”, astfel încât enunțul „dacă există acordul expres al părților” se referă numai la o ipoteză, iar nu la o condiție. Or, în ipoteza existenței acordului expres al părților, poate fi primită, în rejudecarea apelului, atât cererea de intervenție principală, cât și cererea de intervenție accesorie, ceea ce corespunde răspunsului de la lit. C. Formularea enunțului nu conduce la concluzia că s-a impus condiția acordului pentru ambele forme ale intervenției voluntare, ci întrebarea urmărește să verifice admisibilitatea cererii de intervenție în apel într-o situație dată, respectiv în ipoteza în care părțile își exprimă acordul expres în sensul primirii cererii, indiferent că este principală sau accesorie.

Subcomisia de mediere,

The image shows several handwritten signatures in black ink, written over a series of horizontal lines. The signatures are stylized and vary in length and complexity. There are approximately seven distinct signatures visible, some overlapping the lines. The lines are evenly spaced and extend across the width of the text area.